

Наистина, едната ѝ пола висѣше малко накриво, единиятъ ржавъ по-късъ отъ другия, но кой ти гледа! Джаста праста се хвана на хорото и затропа ситно-ситно. . .

А пъкъ горкичката Циндилъ-пиндилъ нѣмаше рокля за предъ свѣтъ. Тя застана дома задъ плета, гледаше жално-жално къмъ хорото, а отъ синитѣ ѝ очи капѣха едри като бисери сълзи.

Отъ тогава на свѣта. Циндил-пиндилъ задъ плета
Все тѣй, казватъ, е било то: Джаста праста на хорото.

Георги Райчевъ

Какъ поникнали жълтурчетата?

Приказка

Едно време живѣлъ единъ старецъ самъ-самичкъ въ гората. Той ималъ голѣма торба, пълна съ жълтици, но никога не харчелъ отъ тѣхъ.

Една нощъ, когато старецътъ спѣлъ, влѣзълъ единъ крадецъ и открадналъ паритѣ. Но торбата имала дупка и, като бѣгаль крадецътъ, жълтицитѣ изпадали една по една изъ трѣвата.

Рано сутринята минала оттамъ малката горска фея. Тя видѣла жълтицитѣ прѣснати изъ тревата и рекла:

— Ако ги оставя тукъ, скжперникътъ ще ги намѣри и пакъ ще ги скрие. По-добре е тѣ да станатъ на цвѣтя.

Тя докосвала жълтицитѣ една по една и вмѣсто жълтици, изъ тревата блѣсвали свѣтли жълти цвѣтове.

Така поникнали хубавитѣ златни жълтурчета.

Редактори: Елинъ Пелинъ и Александъръ Спасовъ